

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6675/2550

ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) โจทก์ นางอรไท อัสวเรืองชัยจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 207, ป.วิ.พ. มาตรา 27

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ยื่นฟ้องจำเลย ต่อมาศาลชั้นต้นออกนั่งพิจารณาและมีคำพิพากษาตามยอม โดยศาลชั้นต้นบันทึกไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาว่า คู่ความทั้งสองฝ่ายแถลงร่วมกันว่าสามารถทำยอมกันได้ พร้อมกับเสนอสัญญาประนีประนอมยอมความ ศาลชั้นต้นตรวจดูแล้วเห็นว่าไม่เป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย จึงพิพากษาตามยอมและออกคำสั่งบังคับแก่จำเลย จำเลยได้ลงลายมือชื่อไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณา ทั้งได้ลงลายมือชื่อรับทราบการอ่านคำพิพากษาและคำสั่งบังคับไว้ที่ปกสำนวนด้วย แม้จำเลยมิได้ลงลายมือชื่อต่อหน้าศาลตามที่ระบุไว้ในสัญญาประนีประนอมยอมความ โดยขณะลงลายมือชื่อจำเลยอยู่นอกห้องพิจารณาคดีและไม่พบเห็นผู้พิพากษา แต่การที่จำเลยดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อมาจนศาลชั้นต้นพิพากษาตามยอมและออกคำสั่งบังคับแก่จำเลย ถือได้ว่าจำเลยยอมรับความถูกต้องของสัญญาประนีประนอมยอมความและได้ให้สัตยาบันแก่การกระทำที่อ้างว่าเป็นการผิดระเบียบนั้นแล้ว จำเลยจึงไม่อาจยกเอาเหตุที่จำเลยมิได้ลงลายมือชื่อในสัญญาประนีประนอมยอมความต่อหน้าศาลชั้นต้นเป็นข้อค้านเรื่องผิดระเบียบมาในคำร้องได้อีก

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยรับผิดในฐานะภริยาและผู้รับสภาพหนี้ของนายมนตรี อัสวเรืองชัย ลูกหนี้ของโจทก์ซึ่งถึงแก่ความตาย ศาลชั้นต้นพิพากษาตามยอมโดยมีข้อตกลงในสัญญาประนีประนอมยอมความว่า จำเลยตกลงยอมชำระเงิน 10,294,854.98 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 14.5 ต่อปี ของต้นเงิน 8,594,452.47 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ โดยผ่อนชำระเป็นรายเดือน และยอมชำระค่าธรรมเนียมส่วนที่ศาลไม่สั่งคืนกับค่าทนายความอีก 10,000 บาท แก่โจทก์ หากผิดนัดยอมให้โจทก์บังคับคดียึดทรัพย์สินที่จำนองออกขายทอดตลาด หากได้เงินไม่พอยอมให้โจทก์ยึดทรัพย์สินอื่นของจำเลยออกขายทอดตลาด ชำระหนี้โจทก์ครบ คดีถึงที่สุดแล้ว จำเลยยื่นคำร้องว่า ตอนเช้าของวันที่ศาลพิพากษาตามยอม นายรังสรรค์ อยู่สุข ผู้จัดการธนาคารโจทก์ สาขาซอยบึงปลาชัยและทนายความไปพบจำเลยที่บ้าน เกลี้ยกล่อมให้จำเลยไปทำสัญญาประนีประนอมยอมความที่ศาล โดยไม่ได้แจ้งให้จำเลยทราบว่าถูกฟ้อง เมื่อไปถึงบริเวณศาล นายรังสรรค์และทนายความให้จำเลยลงลายมือชื่อในสัญญาประนีประนอมยอมความโดยแจ้งว่าลงลายมือชื่อเป็นพิธี ไม่เกี่ยวกับการฟ้องคดี ขณะลงลายมือชื่อจำเลยอยู่นอกห้องพิจารณาคดีและไม่พบเห็นผู้พิพากษา การกระทำของโจทก์เป็นการฉ้อฉลหลอกลวงให้จำเลยสำคัญผิด ทำให้จำเลยไม่ทราบว่าถูกฟ้องเป็นคดี เพราะโจทก์มิได้นำส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องตามวิธีการของศาล เป็นการพิจารณาคดีที่ผิดระเบียบ จำเลยประสงค์จะให้พิจารณาคดีใหม่ ขอให้เพิกถอนสัญญาประนีประนอมยอมความและคำพิพากษตามยอม ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า กรณีตามคำร้องไม่ต้องด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 207 ไม่เมเหตุออกคำสั่งได้ตามคำร้อง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยว่า คำร้องของจำเลยเป็นเรื่องขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบ แต่ไม่ปรากฏว่ามีกระบวนการพิจารณา

ขั้นตอนใดผิดระเบียบ พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัยว่า "ที่จำเลยฎีกาสรุปรความว่า ขณะจำเลยลงลายมือชื่อ ในสัญญาประนีประนอมยอมความ ยังไม่ลงลายมือชื่อของผู้พิพากษา สัญญาประนีประนอมยอมความมิได้กระทำต่อหน้าศาลดังที่ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัย ทั้งยังไม่มีการส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้แก่จำเลยโดย เจ้าพนักงานศาล กระบวนพิจารณาจึงไม่ชอบนั้น เห็นว่า การยกข้อค้านเรื่องผิดระเบียบชั้น กล่าวอ้างนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 27 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คู่ความฝ่าย นั้นต้องมีได้ดำเนินการอันใดขึ้นใหม่หลังจากที่ได้ทราบเรื่องผิดระเบียบแล้ว หรือต้องมีได้ ให้สัตยาบันแก่การผิดระเบียบนั้นๆ คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏตามสำนวนว่า โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยเมื่อ วันที่ 26 พฤษภาคม 2543 ต่อมาวันที่ 29 พฤษภาคม 2543 โจทก์ยื่นคำแถลงขอให้ศาลออกนั่ง พิพิจารณาเพื่อพิจารณาสัญญาประนีประนอมยอมความ ศาลชั้นต้นออกนั่งพิจารณาและมี คำพิพากษตามยอมในวันเดียวกัน โดยศาลชั้นต้นบันทึกไว้ในรายงานกระบวนพิจารณาฉบับ ลงวันที่ 29 พฤษภาคม 2543 ว่า คู่ความทั้งสองฝ่ายแถลงร่วมกันว่าสามารถทำยอมกันได้ พร้อมกับ เสนอสัญญาประนีประนอมยอมความให้ศาลชั้นต้นตรวจพิจารณา ศาลชั้นต้นตรวจดูแล้วเห็นว่า ไม่เป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย จึงพิพากษตามยอมและออกคำบังคับแก่จำเลย ซึ่งปรากฏว่าจำเลย ได้ลงลายมือชื่อไว้ในรายงานกระบวนพิจารณาฉบับดังกล่าว ทั้งได้ลงลายมือชื่อรับทราบการอ่าน คำพิพากษาและคำบังคับไว้ที่ปกสำนวนด้วย ข้อเท็จจริงในส่วนนี้จำเลยมิได้โต้แย้งมาในคำร้องว่า ศาลชั้นต้นบันทึกไม่ถูกต้องตรงกับความจริงแต่อย่างใด ดังนั้น แม้จะฟังตามคำร้องของจำเลยว่า จำเลยมิได้ลงลายมือชื่อต่อหน้าศาลตามที่ระบุไว้ในสัญญาประนีประนอมยอมความ โดยขณะ ลงลายมือชื่อจำเลยอยู่นอกห้องพิจารณาคดีและไม่พบเห็นผู้พิพากษาก็ตาม แต่การที่จำเลยยังคง ดำเนินกระบวนพิจารณาต่อมาจนศาลชั้นต้นพิพากษตามยอมและออกคำบังคับแก่จำเลย ถือได้ว่าจำเลยยอมรับความถูกต้องของสัญญาประนีประนอมยอมความและได้ให้สัตยาบันแก่ การกระทำที่อ้างว่าเป็นการผิดระเบียบนั้นแล้ว จำเลยจึงไม่อาจยกเอาเหตุที่จำเลยมิได้ลงลายมือชื่อ ในสัญญาประนีประนอมยอมความต่อหน้าศาลชั้นต้นเป็นข้อค้านเรื่องผิดระเบียบได้อีก ทั้งการที่โจทก์ มิได้นำส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้แก่จำเลยในกรณีเช่นนี้ก็หาใช่เป็นการดำเนินกระบวน พิพิจารณาที่ผิดระเบียบไม่ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 43 และมาตรา 44 ที่ จำเลยอ้างมาในฎีกาไม่เกี่ยวกับประเด็นที่ต้องวินิจฉัย และไม่เป็นการสละแก้คดีที่จะทำให้ผลของ คำวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงไป ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืนตามคำสั่งศาลชั้นต้นมีผลเป็นการยก คำร้องของจำเลยจึงชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งคำร้องของจำเลยโดย มิได้สั่งเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง" พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมศาลชั้นต้นและชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ชัชชาติ ละเอียด · บุญรอด ตันประเสริฐ · เฉลิมเกียรติ ชาญศิลป์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6675/2550>